

**การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน
THE DEVELOPMENT OF CRITICAL READING PACKAGE OF
MATHAYOMSUKSA II STUDENTS READING SUPPORTIVE BOOKS: A
SET OF FOLKTALES**

ผู้วิจัย: สุกานดา อันดี

สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมี
วิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน ให้มี
ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมี
วิจารณญาณของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมี
วิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน 3) เพื่อ
ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่
2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน 4) เพื่อศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียน
ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริม
การอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโคกยางหนองตาดี
อำเภอนางรอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 จำนวน 23 คน ได้มาโดยการสุ่ม
แบบเจาะจง ดำเนินการทดลองโดยใช้การทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ แบบวัดความพึงพอใจ สถิติที่ใช้
ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และการทดสอบค่า t

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่าน, การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ, หนังสือส่งเสริม
การอ่าน, นิทานพื้นบ้าน

ABSTRACT

This study had the following objectives : 1) to develop a critical
reading skill package for Mathayomsuksa 2 students to meet the efficient criteria
80/80, 2) to compare the students' learning achievement after the treatment and

before the treatment, 3) to study the index at efficiency at students' learning, and 4) to study the students' satisfaction the samples at this study were 23 Matthayomsuksa 2 students at Bankokyangnongtasi school, Nangrong District, Buriram Provice under the Office at Buriram Educational Service Area 3. the research in struments were 1) the critical reading paekage. 2) lesson plans, 3) pre and posttest, and 4) Questionnair for satisfaction the data was analyzed through percentage, mean, standard deviation, and t-test. The expected results were as follows :

- 1) The reading package meets the criteria 80/80.
- 2) The posttest score is higher than the pretest score at .05 statistical significance.
- 3) The index at efficiency at students' learning is 50% or above.
- 4) The students' satisfaction is high.

Key Word: Critical Reading Package, The Development at Critical Reading Package, Reading Supportive Books, Folktales.

บทนำ การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโตและจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวังและมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือพัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์และสนองความอยากรู้อยากเห็น นอกจากนั้นการจะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถซึ่งความรู้ต่างๆได้มาจากการอ่านนั่นเอง ภาษาไทยนั้น นับได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะเป็นภาษาประจำชาติไทยแล้ว ยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งเราในฐานะอนุชนรุ่นหลังควรช่วยกันรักษา ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตของมนุษย์ และยังเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการแสวงหาความรู้อีกด้วย ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จึงมุ่งเน้นให้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้และประสบการณ์อันมีค่า ภาษาเป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีงามต่อกัน สร้างเอกภาพของชาติ และเป็นเครื่องมือช่วยจรรโลงใจ (กรมวิชาการ,2544, 6) ดังกระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

รัชกาลที่ 9 ที่พระราชทานในวันประชุมทางวิชาการ ของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 เรื่องความสำคัญทางภาษาไทย ความตอนหนึ่งว่า “ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาเป็นเครื่องมือของมนุษยชนคนหนึ่ง คือเป็นทางแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี เราโชคดีที่มีภาษาเป็นของตนเองแต่โบราณ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้” (กรมวิชาการ, 2538,12)

ส่วนวิธีที่จะอนุรักษ์ภาษาไทยให้เป็นสมบัติของชาติสืบไปนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องทั้งการพูด การอ่านและการเขียนโดยเฉพาะการอ่านนับว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการที่จะรักษาภาษาไทยของเรา ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง ย่อมมีโอกาสที่จะแสวงหาความรู้ได้มาก ดังที่นักเรียนการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายและความสำคัญของการอ่าน ไว้ เช่นใน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546, 1364) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “อ่าน” ซึ่งเป็นคำกริยาไว้ว่า ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียง เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียง เรียกว่าอ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านในใจ ดีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง คิด นับ(ไทยเดิม) สำหรับความสำคัญของการอ่านนั้น ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้ สุพรรณิ วราพร (2545,3) การอ่านคือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้สัญลักษณ์ที่ตีพิมพ์ หรือบันทึก ซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้อ่านจะลึกถึงความหมายจากประสบการณ์ที่สะสมไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ ธนู ทดแทนคุณ และ กุลวดี แพทย์พิทักษ์ (2548, 46) ที่กล่าวว่า การอ่านหมายถึงการรับรู้ และแปลความหมายของตัวอักษร เครื่องหมาย สัญลักษณ์ที่สื่อความหมายต่างๆ มาเป็นความคิด ความรู้ และความเข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านเพื่อที่ผู้อ่านสามารถนำความจากสารนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

จากความสำคัญของการอนุรักษ์ภาษาไทย และความสำคัญของการอ่านดังกล่าว จึงจำเป็นต้องมีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและโดยเฉพาะการอ่านในระบบโรงเรียนในทุกระดับการศึกษา ทั้งระดับประถม มัธยมและอุดมศึกษา เช่นในระดับมัธยมศึกษาที่ผู้วิจัยเป็นครูคนหนึ่งสอนวิชาภาษาไทย ได้ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพบว่าในหลักสูตรมีการกำหนดมาตรฐาน การเรียนรู้ภาษาไทยว่า นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยรักการอ่าน และมีสนิยมในการเลือกอ่านหนังสือ สามารถแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่านได้อย่างสมเหตุผล ต้องใช้ความคิด

พิจารณาหาเหตุผลเพื่อวินิจฉัยประเมินค่าว่ามีความถูกต้อง น่าเชื่อถือเพียงใด การอ่านอย่างมี
วิจารณ์ญาณ จึงนับว่ามีความสำคัญมาก

ถึงแม้ว่าการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณจะมีประโยชน์และความสำคัญอย่างไรก็ตาม ในสภาพการเรียนการสอนตามความเป็นจริงแล้ว พบว่ายังมีนักเรียนที่อ่านหนังสืออย่าง
ขาดประสิทธิภาพอีกมากมาย ซึ่งปัญหาดังกล่าว อาจเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น นักเรียน
ส่วนมากไม่มีนิสัยรักการอ่าน บางคนอ่านแล้วไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ไม่สามารถแยกข้อเท็จจริง
ข้อคิดเห็น วิเคราะห์ วิวิจารณ์ หรือประเมินค่าเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งเมื่อนักเรียนไม่มีความสามารถ
ในการอ่าน ก็ย่อมส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อมีการทดสอบก็ได้คะแนนต่ำ เช่น จาก
รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2550 ผลจากการสอบ
ระดับชาติ (National Test : NT) พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละทางการอ่านกลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 3 (2550, 158) ปีการศึกษา 2549 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 42.12 ซึ่งต่ำกว่าปีการศึกษา 2548 ที่
มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 49.18 โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณมีผลสัมฤทธิ์ต่ำ
มาก

จากการประเมินผลการสอนที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโคกยางหนองตาฮี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3
พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ อ่านแล้วไม่เข้าใจเนื้อเรื่อง
ไม่สามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น วิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือประเมินค่าเรื่องที่อ่านได้
ไม่ชอบแสดงความคิดเห็น ชอบที่จะลอกความคิดเห็นของเพื่อน โดยเฉพาะการทำแบบทดสอบที่มี
การแสดงความคิดเห็นหรือข้อสอบที่มีการอธิบายความหมายของคำ นักเรียนมักจะทำไม่ค่อย
ได้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน จากการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติของ
สถานศึกษา ประจำปีการศึกษา 2550 อยู่ในระดับปรับปรุง (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 3, 115) และมีพฤติกรรมชอบนำหนังสือการ์ตูนขึ้นมาอ่านในช่วงเวลาเรียน

ดังนั้นปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ จึงควรได้รับการแก้ไขโดยครูผู้สอนที่
อาจจะคิดค้นนวัตกรรมและการสอน เพื่อแก้ปัญหา โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับเนื้อหา และ
ความเหมาะสมกับ เพศ วัย ระดับชั้นและธรรมชาติของเด็กชอบนิทาน การสอนสิ่งที่ต้องการ
หรือเนื้อหาวิชาต่างๆ โดยใช้นิทานย่อมประสบผลสำเร็จอย่างสูง แม้ปัจจุบันวิทยาศาสตร์จะ
เจริญก้าวหน้าไปมาก แต่นักเรียน ก็ยังต้องการอ่านนิทานอยู่ นิทานมีอิทธิพลต่อความคิด
จินตนาการ และมีคุณค่าต่อพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน ทั้งด้าน ฟัง พูด อ่าน เขียน และ
การปลูกฝังให้มีความรักการอ่าน(วิชัย วงษ์ใหญ่, 2526, 54-55) (ภิญญาพร นิตยประภา, 2534,
32)

นิทาน เป็นสิ่งที่เด็กๆ รัก ผู้ใหญ่ชอบ นิทานของแต่ละชาติจะมีความเป็นเอกลักษณ์ของชาตินั้นปรากฏอยู่ นักการศึกษาจึงมักใช้นิทานเป็นเครื่องแสดงถึงภูมิธรรมของแต่ละชนชาติ (แมนมาส ขวลิขิต, 2545, 45) นิทานยังเป็นเครื่องแสดงความรัก ความเอาใจใส่ของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็ก ผลพลอยได้จากนิทานก็คือ หลักการประพฤติปฏิบัติในชีวิต จริยธรรม คุณธรรม ที่แทรกอยู่ในเนื้อหา นิทาน ที่ผู้อ่านหรือผู้ฟังได้ซึมซับเข้าไปในจิตใจโดยไม่ต้องสั่งสอนโดยตรง (เสาวลักษณ์ อนันตศาสน์, 2540, คำนำ) ดังนั้นความสำคัญของนิทานพื้นบ้านนั้นถือว่าเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและการปฏิบัติตนของประชาชนในท้องถิ่นนั้น นอกจากนั้นนิทานพื้นบ้านเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งในแง่ของการให้ความรู้ ความคิด ความบันเทิง ช่วยให้นมน้ำใจ สร้างทัศนคติและปลูกฝังวัฒนธรรมให้แก่อนุชนรุ่นหลัง (อัญชลี เตชะโกมล, 2540, 67)

จากสภาพปัญหาและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจและเกิดแนวความคิดที่จะนำนิทานพื้นบ้านซึ่งเป็นมรดกทางภาษาที่ควรจะมีกรอนุรักษ์เอาไว้มาจัดทำเป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านที่มีเนื้อหา และแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำผลไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้มีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความพึงพอใจ มีนิสัยรักการอ่านและมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากการอ่านอย่างขาดวิจารณญาณให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนา แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุดนิทานพื้นบ้าน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน
3. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุดนิทานพื้นบ้าน
4. เพื่อศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน

วิธีการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโคกยางหนองตาฮี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 1 ห้องเรียน จำนวน 23 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนบ้านโคกยางหนองตาฮี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3 จำนวน 23 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการสอนวิชาภาษาไทยและเป็นครูประจำชั้น

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 10 ชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ 17 พฤศจิกายน 2552 ถึงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2552 สอนวันละ 1 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน)

5. เนื้อหาที่ใช้ เรื่องการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยผู้วิจัยได้นำมาจัดทำเป็นแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน จำนวน 10 เรื่อง คือ

5.1 เรื่องที่ 1 สิ้นไซ

5.2 เรื่องที่ 2 ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่

5.3 เรื่องที่ 3 กาฬเกษ

5.4 เรื่องที่ 4 กำพร้าผีน้อย

5.5 เรื่องที่ 5 นางผมหอม

5.6 เรื่องที่ 6 ท้าวผาแดง-นางไอ่

5.7 เรื่องที่ 7 จำปาสีด้น

5.8 เรื่องที่ 8 ท้าวฮุ่งขุนเจือง

5.9 เรื่องที่ 9 ขุนทิง

5.10 เรื่องที่ 10 ลิ่นทอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างดำเนินการสอบเอง ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง แล้วตรวจคะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. ดำเนินการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน จำนวน 10 แบบฝึก โดยใช้เวลาแบบฝึกละ 1 ชั่วโมง รวมเป็น 10 ชั่วโมง
3. ทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีวิจารณญาณฉบับเดิมที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน ไปทดสอบอีกครั้ง
4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความพึงพอใจในการเรียน ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน
5. นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพ ของแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยนำคะแนนของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดทุกฉบับรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพ 80/80
2. เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน ของกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

3. หาค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับ มาก คิดเป็น ร้อยละ 80 ขึ้นไป

ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ

การพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน คาดว่าผลการวิจัยจะได้ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน โรงเรียนบ้านโคกยางหนองตาฮี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโคกยางหนองตาฮี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 3 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 20

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุด นิทานพื้นบ้าน อยู่ในระดับมาก

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). คู่มือการเขียนเรื่องบันทึงคดีและสารคดี

สำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ; โรงพิมพ์คุรุสภา.

----- . (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.

กรุงเทพฯ; องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ธนู ทดแทนคุณ และ กุลวดี แพทย์พิทักษ์. (2548). ภาษาไทย1. กรุงเทพฯ; โอเดียนสโตร์.

ภิญญาพร นิตยประภา. (2534). การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ; โอเดียนสโตร์.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2546). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร . พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ;

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

แม่น้ำมาส ขวลิต. (2545). ปกิณกะการอ่านหนังสือของเด็ก. กรุงเทพมหานคร; สำนักพิมพ์ บรรณกิจ 1991 จำกัด.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.

กรุงเทพฯ;

นามมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2526). “หัวใจที่เบิกบานสร้างด้วยนิทาน,” **วารสารคหเศรษฐศาสตร์**.

4 (ธันวาคม 2526). 54-55.

สุพรรณิ วราทร. (2545). **การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ; โรงพิมพ์คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3. (2550). **รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้น พื้นฐาน ปีการศึกษา 2550**. บุรีรัมย์; อัดสำเนา.

เสาวลักษณ์ อนันตคานต์. (2540). **จากชินเดอเรลล่าถึงปลาบู่ทอง**. กรุงเทพฯ; โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

อัญชลี เดชะโกมล. (2540). **การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นรายวิชา ท 031 นิทานพื้นบ้าน สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดมหาสารคาม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย; บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

